

28.11.21, Telecí, 1. adventní

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodine, dej mi poznat, kdy přijde můj konec a kolik dnů je mi vyměřeno, ať vím, kdy ze světa sejdu. Hle, jen na píd' odměřils mi dnů a jako nic je před tebou můj věk. Člověk je jen vánek pouhý, i kdyby stál pevně. Ž 39, 5-6

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek, 611 Není lepší,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

děkujeme Ti za dnešní den, že jsem do něj mohli vstát a společně se radovat i nad Tvým dílem. Děkujeme Ti, že jsi s námi a že nás provázíš na všech našich cestách. A prosíme Tě, dej nám dnes poznat svou osvobodivou přítomnost, dej, abychom Tě mohli zaslechnout i ve Tvém Slovu a dej, abychom se přitom nemuseli ničeho bát. Prosíme Tě, požehnej všemu čekání na Tvůj příchod a buď při nás, když Tě radostně vyhlížíme. Prosíme Tě i za naše dnešní shromáždění, ať je nám posilou i povzbuzením také do dalších dnů. Amen.

1. ČTENÍ Kaz 3, 1-8

PÍSEŇ 673 Dej odvahu,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

prosíme Tě nyní za všechny, kdo nemohou v noci spát, neboť se jim něco zlého honí hlavou.

Prosíme Tě za všechny, kdo marně čekají na Tvou osvobodivou přítomnost a nemohou se jí dočkat.

Prosíme Tě za všechny, kdo by tak rádi opět viděli plné kostely, ale místo nich mají před sebou jen poloprázdné lavice.

Prosíme Tě za všechny, komu se ztrácí smysl jejich života a hledají ho někde jinde.

A prosíme Tě za všechny, kterým by se tak ráda dostala řeč i o jejich víře, ale nemohou ji nikde najít.

A všechny své tiché modlitby vkládáme do té, kterou jsi nás Ty sám naučil: Otče náš... Amen.

POSLÁNÍ Není nutné, bratří, psát vám něco o době a hodině. Sami přece dobře víte, že den Páně přijde, jako přichází zloděj v noci. Až budou říkat 'je pokoj, nic nehrozí', tu je náhle přepadne zhouba jako bolest rodičku, a neuniknou. Vy však, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den mohl překvapit jako zloděj. Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě. Nespěme tedy jako ostatní, nýbrž bděme a budme strážliví. 1Tes 5, 1-6

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mk 13, 32-37

O onom dni či hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec. Mějte se na pozoru, bděte, neboť nevíte, kdy ten čas přijde. Jako člověk, který je na cestách: než opustil svůj dům, dal každému služebníkovi odpovědnost za jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, neboť nevíte, kdy pán domu přijde, zda večer, či o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno; aby vás nenalezl spící, až znena-dání přijde. Co vám říkám, říkám všem: Bděte!“

Milí přátelé,

slavíme dnes 1. adventní neděli. V mé původní rodině byla tato doba vždy příležitostí k tomu, že jsme se spolu mohli bavit i o víře. A to i o naší vlastní víře. Nejen o tom, co udělá nebo vymyslí náš farář, ale co budeme dělat a vymýšlet my sami. Byla to též doba nejrůznějších omluv, co všechno jsem během celého roku udělal špatně a co bych měl napříště zlepšit. Víra u nás nebyla tabu, naopak jsme o ní rozmlouvali ve dne v noci a někdy to bylo až únavné. Dnes je tomu docela jinak a nejde jen o to, že se Vánoce slaví s měsíčním předstihem, jde o to, že k té víře nakonec vůbec nedojde, že pod vší tou slávou z narození Krista trochu zapomínáme na to, že můžeme být u toho spolu a že se konečně můžeme bavit i o tom, kde v tom všem je i naše víra, naděje a láska. Ale naše rodina byla v tomhle trochu praštěná a dnes už nám jde jen o to ty Vánoce vůbec nějak přežít a nepohádat se kvůli nějaké blbosti. I k tomu leckdy docházelo.

Proto Ježíš říká: Mějte se na pozoru a bděte, neboť nevíte, kdy ten čas přijde. Kdy přijde doba, že se lidé k němu opět začnou hlásit, že začnou mluvit i o své víře a že se křesťanská víra stane atraktivnější, než jak je tomu dosud. Kdy nebude jen věcí minulosti, ale i žhavé současnosti. Kdy opustíme vše, co už stejně dávno nefunguje a zaměříme se na věci nové, na to, o čem bychom se měli bavit především a co přichází odjinud. Neboť nastaly dny zlé.

A k tomu připojuje podobenství o člověku na cestách, který, než opustil svůj dům, dal každému služebníkovi na starost jeho práci a hlídači u dveří nařídil, aby nad nimi bděl. On že bude chvíli pryč a jeho služebníci se měli postarat o to, co mu zůstalo doma. A vtip byl v tom, že nikdo nevěděl, kdy se ten pán zase vrátí, jestli ještě tentýž večer nebo až o půlnoci, či hned za kuropění nebo až ráno. A vrátný měl hlídat, aby neusnuli a pilně pracovali, až pán přijde, tak aby vše bylo připraveno. Takže vám říkám a říkám to všem: bděte, neboť neznáte den ani hodinu. A nevíte, kdy to zase přijde.

Co by však mělo přijít? A na co tu vlastně čekáme? Na příchod našeho Pána a Spasitele, až nás zachrání i z našeho pozemského puto-vání nebo jen na pána domu, až si od nás vezme i všechnu naši práci, případně ji po nás zkontroluje? Ne, my tu čekáme na jednu jedinou věc. Až se i my probudíme z našeho věčného spánku a až si pro nás přijde i Pán Ježíš a mohli jsme mu vydat svědectví, čím všim jsme se

tu vlastně zabývali. Pán Ježíš nečeká na nás, až opustíme svůj dům a půjdeme někam jinam. Ale čeká na to, až se vrátíme ke své víře a budeme připraveni složit svému Pánu úcty. Čeká na to, až se i v nás probudí naše vlastní svědectví o naší vlastní víře. Čeká na to, až se i my sami probereme a začneme se i se svými nejbližšími bavit také o něčem jiném, než jak tomu bylo třeba až dosud. Až je tím i my sami překvapíme, že je ten život i o něčem jiném. O víře, naději a lásce. A dokud se tak nestane, bude pán domu jako člověk na cestách trajdat jak ten Komenského poutník v labyrintu světa, než dojde k ráji svého srdce a nebude jen vykládat, co všechno kde zažil, ale podívá se, jak tu žijeme i my sami.

Zatím jsme však stále ve fázi, kdy nám bylo uloženo mít se na pozoru a čekat na příhodný čas. A ten přijde, jen nevíme, kdy a jak, ale víme, že přijde. A přijde, až to budeme nejmíň čekat, ne, až my tu nebudeme, případně nám pán domu všechnu naši práci sebere, ale až se i my zaměříme také na něco jiného, co nám nedovolí usnout, a to na svou víru. Proto říká Ježíš: bděte a mějte se na pozoru, neboť jednak nevíte, kdy ten čas přijde a pak kdy vás probudí i jeho druhý příchod. Takže kromě všech těch strachů, co všechno jsme zase udělali špatně nebo neudělali vůbec, tu máme především výzvu k tomu svědčit a nebát se odmítnutí jako spíš přijetí. Nebát se toho, že by nás někdo odmítl, ale toho, že by to někdo mohl přijmout i za své.

Je zajímavé, že se pán domu může vrátit ještě ten den, dokonce nejpozději do rána může být zpět. Jakoby ani on sám nechtěl čekat deset nebo dvacet let, ale chtěl se vrátit hned. Hned, jak to půjde. Hned, jak se to tu vyřeší. A po nás chce jen jedno jediné, nejen jakousi bdělost, ale především připravenost na to, v jakém stavu najde právě naši křesťanskou víru. Jestli bude polomrtvá či živá jen z hostů nebo se objeví nějaký nový nápad či nosná myšlenka, která jakoby vzbudí i ji. Nejde jen to žít z minulosti, ale i Ježíš nás nabádá k tomu zaměřit se i na něco, co nás nenalezne spící, až znenadání přijde. Jednou z takových věcí je i to, co přinášíme my sami. A s čím nás tu nalezne i ten, který byl ještě před chvílí pryč.

Pak je zajímavé, že ten, který má přijít, musel napřed odejít, opustit svůj dům a být chvíli na cestách, aby se posléze mohl opět vrátit. Jako by to byla i zkušenost víry kolem nás, že aby se k ní mohli vrátit i ti ostatní, tak musí být chvíli pryč. A někdy se tomu také říká určitá duchovní dorostlost, jako že nejde o to, kdo v té víře je nebo není, ale v jaké fázi svého duchovního vývoje se zrovna nachází. A že ten přechod mezi vírou dětskou a dospělou není zrovna jednoduchý. Jsme v tom v podstatě všichni, jen každý jinak a v tom bylo i jádro všech našich diskusí o víře, že v tom byl každý úplně jinak, a přesto jsme mohli najít společnou řeč. Nebo možná právě proto, že si o tom každý myslel něco svého, tak to také šlo.

Advent není dobou čekání na to, kdo všechno přijde, ale jestli se i v nás probudí víra, která nám už nedovolí usnout. Advent je dobou vnitřní přípravy ne na to ty Vánoce zase nějak přežít, ale rozsvítit v sobě i světlo víry, která překonává i všechno kolem. Advent je časem, kdy je tu místo nejen pro očekávané božství, ale právě i lidství, je časem, pro který máme bdít a nejen čekat, až ho budeme mít za sebou, ale trpělivě očekávat příchod svého Pána a Spasitele. Advent je časem toho, který má přijít, i když v tom bude zase jen sám. Ale protože tu má i nás, tak i proto nás tu nechává bdělé, abychom byli připraveni, že až přijde, tak to bude stát za to. Advent je obdobím čekání, které je možná ještě důležitější než veškerý vánoční čas, přinášející často spíš zklamání. Proto i tolik vánočních kolekcí vyjma adventních kalendářů už teď, protože Vánoce už sice nejsou jen svátky konzumu, ale pro pána domu určitým varovným prstem, že tady není něco v pořádku. A že to vlastně neumíme.

Přitom by někdy stačilo jen jedno jediné, obrátit pozornost k tomu, co je podstatné a dát i pánu domu, ale i Pánu Bohu šanci, aby mezi nás vůbec moc přijít a našel tu nejen naši vlastní víru, ale i tu pravou. Někdy jde jen o to se od něčeho odpoutat a najít, co bude jiné. Ale to už chce především změnu smýšlení, a právě na tu čeká i náš Pán a Spasitel, až začneme uvažovat i trochu jinak.

PÍSEŇ   360 My čekáme, 635 Tvá, Pane, 636 Z Tvé ruky,